

Ruga lita

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 3 SOMMER 1983

15. ÅRG

Å TA KRABBER PÅ RUA

Det har alltid vært en yndet sport for Sörlendingene, og ikke minst for Skjernøyfolk, å ta krabber (les paltorsk) på rua om sommeren. Dette er noe som nok de aller fleste har vært med på og tenker tilbake på med glede. Resultatene har variert fra år til år og fra kveld til kveld. Opplegg og framgangsmåte har også vært litt forskjellig. For en del år tilbake drog gjerne hele ungdomsflokken samlet på krabbetur. Hellersøy-ura var et kjent sted for slike turer, og mens noen drog ut for å fange krabber nøret de andre opp under kaffekjele og krabbegryte. Og her foregikk lek og moro til de lyse morgentimer. Det er nok mange som har minner fra en slik tur.

Det var heller ikke så vanlig å bruke lys i den tiden. En lå bare og følte seg fram med hånden til en fant en, som raskt ble vippet inn i båten. Men det kunne gå hardt ut over fingrene på den skarpe rua.----- Det har vært tett mellom krabbebåtene i sommer, det var lys å se over alt langs holmene i de fine sommerkveldene. Og krabber har der vært i store mengder. Noen båter fikk over 200 på noen nattetimer. Det har stort sett vært store, fine krabber og innholdet har vært litt opp og ned, men mange har vært svært bra. Den store mengden med krabber i sommer kan nok skyldes at det har vært veldig mye ru på fjellene, både den vanlige hvite, samt sjölrü. Alle slags båttyper har tøffet ut etter krabber. Til og med store seilbåter har kjørt ut - med jolle på slep. En god gammeldags pram er nok tross alt det beste. Men krabber fanges på mange måter. Vi

har hørt om de som vasset rundt på et undervannsskjær, med lys og bølge og fanget en masse krabber på den måten. Ute på Ryvingen tok de krabbene fra land. Bevepnet med lykt og horverive kunne de "rage" opp et halvt hundre på en kort stund. Men mange krabber satt dypt i sommer og der var nok flere som ble blaute både på armer og ben, Ja der var de toffingene som dukket under med både hode og alt for å få tak i dem.-- Ja det er spenning og göy å ta krabber på rua og så lenge det er så pass mange av dem vil nok denne sporten fortsette.

HISTORIEN OM DA VESTERÖYA FIKK SIN FÖRSTE TELEFON.

I 1920 fantes der bare 4 telefoner på Skjernöya. Ingen av disse var på Vestre Skjernöy. Der var 2 på Berge og 2 på Nedre Farestad. På Vestre Skjernöy hadde det lenge vært et ønske om å få telefon, men det tok tid för der ble lagt en ordentlig plan om hvordan dette skulle gjøres. Hvis der skulle bli telefon på en av de tre gårdene, så måtte alt kostes av folk selv. Frk. Jacobsen, som den gang var lærer på Dyrstad skole, var svært interessert i å få telefon til Vesteröya. Hun bodde den gang i 'Fidja' i det huset som Georg og Vigdis nu har. Det var et eldre söskenpar som den gang var eiere av bruket. Frk. Jacobsen var fra Tvedestrand, men tjenestegjorde hele sitt liv som lærer i Halse sogn, derav mange år på Dyrstad. Hun var som foran nevnt meget aktiv för at Vesteröya skulle få telefon, og hun hadde barneforening för pikene som laget saker og ting til utlodning på skolehuset. Der ble også fra Vesteröyas folk gitt saker og ting til utlodning, som ble holdt en gang om året. I 1922 hadde hun fått samlet sammen kr. 300, som var mange penger den gang, men der måtte jo mer til. Men nu var de heldige på Vesteröya. Da min far hadde sluttet å seile til sjöss etter 1. verdenskrig ble han ansatt som postfører på Ryvingen fyr, og en gang han hadde vært der ute med post og proviant og skulle gå ut av havna mötte han en sverm av trestolper som kom sigende innover i Ryvingfjorden. Her var det bare å pele til seg. Nu var også min avdöde bror Hermann med på turen, så de var godt

mannskap, og för mörket falt på hadde de strandet 50-60 stokker som de hadde tauet i land i Ryvinghavna og i Sandvika. Disse stokkene viste seg å være utmerket til telefonstolper, og da han hadde anmeldt dem til lensmannen og fått tillatelse av fylkesmannen til å beholde stokkene, mot å betale omkostningene för bergingen, hadde han telefonen til Vesteröya i tankene. Han fikk tillatelse av Eugen P. Valvik til å lagre stokkene i Valvikdalen intil videre, og så var det å planlegge telefonlinjen videre. Nu var der telefon på Högevarden og linja kunne bare strekkes derfra og videre Vestover.-- Der er ca. 1700 m. fra Högevarden til Dyrstad. Men så var det å bli enige om hvor telefonen skulle innstaleres. Der var jo 3 gårder på Vesteröya da som nu, men Skjernöysunffolk var ikke så veldig interessert, för de kunne like godt gå til Berge hvis de hadde bruk för å telefonere. De ble til slutt enige om at den skulle innstaleres hos Rasmus og Sanna i 'Fidja.' Og det ble også gjort. Nu var det bare å komme i gang med å få strukket linja fra Högevarden til Dyrstad, etter å ha innhentet tillatelse fra Mandals Telefonselskap, og det gikk nokså greit. Men telefonselskapet ville ingen utgifter ha med telefonen. Först når den sto helt ferdig med linje og apparat skulle de overta. Stokkene som min far hadde strandet ble nu trukket opp og plassert i passende avstander fra Högevarden til Dyrstad og da stolpene sto på plass var det til med å strekke

Avsl. neste nr. A. D. (tråden.

SKJERNØYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Aalvik
 Tlf. 68611.
 I redaksjonen: Hakon Karlsen,
 Georg Walvick og Norvald
 Jenssen
 Adr. Skjernøy, 4500 Mandal.
 Postgirokonto: 5 42 53 68.
 Kontakt i U.S.A.
 Mrs. Elinor Kristiansen.
 Adr. 853 - 58st
 Brooklyn N.Y. 11220
 Abonnementspris pr. år kr. 15.-;
 U.S.A. \$ 2.50.

LITT FISKEPRAT

En fantastisk fin sommer er forbi, selv om det enkelte dager har blåst vel mye, og hindret fisket en del. Makrellen er, som vanlig på denne årstid, det fiskerne er mest opptatt av og de siste ukene har det være et godt fiske her utenfor, både med not og dorg. De tre notbåtene har hatt toppfangster på va. 4000 kg. og samlet fangst fra ca. 20.000 til 25.000 kg. pr båt, til denne tid i sesongen. Der er 7-8 dorgebåter som fisker på Revet og inne under land og de beste har enkelte dager hatt opp til 2500 kg. (skøytene "Merceno" og "Bris" driver også med dorging). Men både not og dorgfisket har vært veldig lykksomt i år, men de dorgerne som har hatt flaks har nok fått en 12.000 - 15.000 kg. til sammen.

Denne dorginga tar veldig på hender og armer, så et par av de unge fiskerne har måtte ligge inne i 14 dager i beste fisketida med senebetennelse, men har nå så smått begynt å fiske igjen. Det er i år mest kult som blir fisket, d.v.s. ca. 3 pr. kg. og det lover jo godt for årene som kommer at det er mye småfisk. De som går til Revet får den store fisken (bolten) som er på nærmere kiloen pr. stykk og går til røyking. Så når dorga, med ca. 30 kroker på er full av den, ja da er det ikke rart at ikke hendene holder, når en skal dra hele dagen. --- Alle er opptatt med makrellen, unntatt Røringen, som traler reker på Revet. I sommer var det dårlig, men nå har det tatt seg opp igjen med bedre fangster, opptil 1000-1200 kg. pr. tur. Ellers er der noen som fisker etter ål og krabber, men med heller dårlig resultat, spesielt for krabber. Det ser ut som den ennå er helt oppe på rua, for at det er lite å få i teinene. Men de som blir tatt er av fin-fin kvalitet og avsetningen er det ingen problem med.

Takk for denne fiskepraten og vel møtt når hummeren og torsken er trygt i sanketeina til jul.-----

Smånytt.

Det har i høst vært leveringsstopp av makrell i beste fisketida p.g.a. at mottaket i land ikke kunne få unna, eller at de manglet is og kasser. Dette har påført fiskerne store tap av fortjeneste i en kort sesong. Tror det er første gang at fisket stoppes i så mange dager og burde ikke ha forekommet for kystfiskerne. De har lite nok inntekter og store utgifter, og disse tapte fiskedagehe blir umulige å tå igjen.-----

Søndag 4. sept. var det samlingsfest i Ungdomsforeningen, kl. 16. Frammötet var i underkant av det det pleier, men var ellers greit. Det var sang av noen jenter fra Søgne, som sang riktig pent. Det var lagt opp som familiefest, så det var også leker for barna. Talen ble holdt av Egil Tronstad fra Agder Indremisjon. Det ble også opplyst om turen til førstkommende helg 9.- 11./9. Det var til da dårlig med påmelding. Vi har fått leid en hytte i Åseral hvor vi har tenkt oss hvis det blir nok påmelding.

Ungdomsforeningen hadde i sommer to turer. En båtuttur til Udøy 12. juni hvor det var godt fram møte både av Skjernøy og Udøyfolk. Eneste var vel at været ikke var det helt beste, men stemningen var på topp. Det var også lagt opp til rebusløp, noe som er svært populært. Det var tale av Bjarne Christensen.

Så hadde vi en fisketur til Ryvingen fredag 8. juli, da i strålende julivær, og selvfølgelig var prosten med som han pleier. Vi vil si at det var godt fram møte. Der var det også lagt opp til rebusløp hvor det var satt opp premier. Til fiskekonkurransen var det satt opp 3 premier, en for den største fisken, en for den minste og en til den som fikk mest fisk. Det ble en riktig grei kveld, og til slutt brant vi bål i stranda

til det var nesten mørkt. Programmene for høsten vil bli sendt rundt i nær framtid, og vi vil be dere følge med i det og slutte opp om virksomheten. Ja, det er noe for alle.

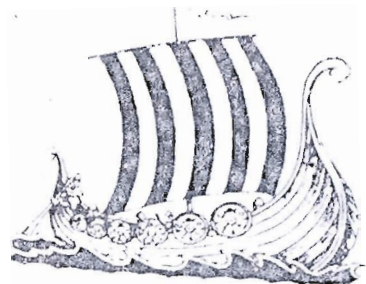
Som nevnt blir det Week-end tur til Flystveit i Åseral 9.- 11. sept. Så er det i forbindelse med høstoffer satt opp en kakeutlodning fredag 23. sept. hvor det blir tale av Jörunland. Kaker eller andre ting vi kan lodde ut ønskes mottatt.-- Vesterøyas kvinneforening har utlodning lørdag 8. okt. og Österøyas kvinneforening lørdag 12. nov. -- Helselaget har årsmöte med utlodning fredag 2. des. kl. 19.00.-- Ungdomsforeningens krabbefest blir fredag 7. okt. Fredag 4. nov. er det Misjonskveld og fredag 18. er det sjömannskveld. Julen vil vi synge inn fredag 16. des. Ungdomsforeningens julefest blir som alltid, den 28. desember.

I höst blir det en möteserie ved Reidar Haugen fra tirsdag 18. okt. og så vil Stensager ha tre bibeltimer her hvor vi vil sette opp et emne for hver kveld. Første time blir onsdag 2. nov.

Vi minner også om ungdomsgruppen som har sammenkomst annenhver fredag.

Ved gjerdet til kapellet er det nå satt opp en ny lysmast og nytt lys, og det lyser fantastisk godt. Vi har også satt opp to nye portstolper, og portene står der ferdiglaget av Mandals Yrkeskole

Må Gud signe dette arbeidet som vi driver her ute, at det må bære frukt.

45 år bak disken.

Til Lillesand. (Forts. fra forrige nr.)

Rundt årsskiftet 1937/38 stod det avertert i "Samleren"

Manufakturforretning i liten Sörlandsby kan overtaes osv. Bill.mrk.

Mor og far syntes jeg skulle kontakte dette nærmere og da jeg selv var interessert ble det til at jeg kontaktet eieren. Stedet var Lillesand. Min far og jeg reiste bort for å se nærmere på forholdene.

Lokalene var pene, størrelsen middels stor, men liten etter forholdene i dag. Vareutvalget bestod av dame- og herrekonfeksjon, med hovedtyngden for dame, all slags trikotasje etc. Etter en del korrespondanse frem og tilbake ble det til at jeg undertegnet kontrakt med overtagelse av varebeholdning, men ingen avtale om leietiden, det var ikke så nøye den gang. Meningen var at jeg skulle gå i gang straks, men da jeg ikke hadde kontrakt hos Lohne er loven den at det er 3 mdrs. gjensidig oppsigelse. Jeg kunne godt forstå Lohne da våren er den mest hektiske tiden og for en nybegynner er det ikke så lett å begynne nettopp da. 1. mai reiste vi da bort og tok opp varebeholdningen og jeg kunne åpne min egen foretning den 3. mai 1938, en vakker vårdag og etter forholdene god handel. "Nye koster feier best" som ordtaket sier. Det var et eldre ektepar som hadde drevet foretningen og jeg må si at til å være i en småby hadde de gode forbinnelser i damekonfeksjon. En kåpefabrikk i Berlin var en av de bedre, likeledes i motetrikotasje fra leverandör i Sverige, og ellers fra utlandet var det Holland og England, men det aller meste fikk vi fra norske leverandörer. Det var en utbredt kampanje for norske varer den gang og man kunne ikke åpne en avis uten at det stod "Kjöp norske varer." Vi hadde stor arbeidsledighet også i disse år selv om utviklingen gikk fremover.

Vi var tre foretninger som førte herreutstyr og konkuransen var stor. Det var eldre foretninger som hadde sin faste kundekrets, så det var ikke så lett å arbeide på dette felt. Derimot var jeg omtrant alene på damesektoren så innkjöp og salg ble deretter. Spesielt kåper og kjoler satset jeg sterkt på og fikk stoppet det meste av de som reiste til nabobyene for å kjöpe klar.-- Første driftsår var naturligvis stridt, det var mye avbetaling og det kunne ofte være vanskelig å klare betalingsfristen når fakturaene forfalt til betaling.

1938 ble ökonomisk sett et brukbart år, og 1939 etter forholdene bra. Jeg likte Lillesand og fant meg snart til rette. Fikk mange venner og kom med i foreninger av forskjellige slag, ikke minst mannskoret som jeg hadde vært aktivt mid i Mandal.

Etter 19 års drift viste det seg at forettingslokalene ble for små, så da nabolokalene i samme bygg ble ledige ble det til at jeg flyttet over. Etter 8 år viste det seg at også disse lokaler ble for små og jeg bestemte meg for å bygge, noe som viste seg ikke å være så helt enkelt.-- Det er i sentrum en slik forretning må ligge og etter flere forjeves forsök ble det til slutt kjöp av den gamle Skrivergården som var på salg og med passende tomt til et nybygg. Det skulle vise seg å bli en del problemer med dette. For det første var det byggekvote og fylket hadde ikke noe å tildele Lillesand kommune. Dette syntes meg for vanskelig å forstå da det i Arendal ble bygget flere forretnings- og kontorbygg, så hvorfor ikke i Lillesand. Videre hadde jeg også problemer med Riksantikvaren, huset er nemlig fredet (bygget i 1210-12), men etter noen turer til Oslo til konferanse med departement og Riksantikvar fikk jeg omsider byggetillatelse. Det første spadetak ble tatt i september 1964 og 1. juli 65 kunne jeg åpne dørene i egne lokaler i et moderne bygg på 325 m.2. Etter åpningen husker jeg spesielt de mange kunder som bemerket det store utvalg av varer jeg hadde i den nye foretningen. De faktiske

forhold var at jeg ikke hadde fått hjem varer til nyåpningen, det var varen som kom bedre frem i de større lokalene. Juli mnd. er nemlig en tid en ikke kjøper hjem varer i vår bransje, da selger en på beholdning og er glad til for alt som går ut for utsalgene begynner. I vår bransje må en nemlig sette opp ordre på varer 6-7 måneder før varen er i forretningen. Det er stor risiko i motebransjen, men den må en ta skal en følge med. Ca. 50 o/o av varebeholdningen er "stabelvare" og mere det daglige salg så her er ikke risikoen av betydning. ---- Det var en ganske spennende tid jeg hadde foran meg. Den økonomiske innsats var stor og jeg hadde satt meg ut for stor gjeld, men heldigvis økte omsetningen betydelig, og den første million ble passert i 1965. Det ble en travel tid i de følgende år. All regnskap hadde jeg forlengst overlatt til regnskapsbyrå og jeg kunne mere konsentrere meg om kjøp og salg, reiste på messer høst og vår for å se og kjøpe klær for kommende sesong. Å ta ut moteklær et halvt år i forveien kunne ofte være risikofyllt, men en viss betryggelse var det at de fleste kolleksjoner hadde en viss likhet m.h.t. fac. farge etc. Det er de store motehus som bestemmer sesongens mote.

Å stå bak en disk forekommer omtrent ikke i dag i min bransje da det meste av varene er lagt/hengt frem til selvvalg med assistanse fra betjeningen. Alt er forandret og det følger vel med tiden, forhåpentlig til det bedre. Før i tiden måtte en anstrenge seg mere for å få solgt varen, i dag synes jeg det er mindre av det. De førti år jeg har drevet i Lillesand har vært en fin tid for meg, interessant men ikke med 8 timers dag. I forretningen har jeg alltid vært heldig og fått dyktige medarbeidere, og et godt samarbeide, og som betyr meget for et godt resultat.

Jeg leier nu ut forretningen for endel år. Selv har jeg satt punktum for videre drift, men hva mine etterkommere vil gjøre, det vil tiden vise. --- Fint å være fri og jeg kan drive hobby som fiske etc. som der sitter en del igjen av erfaring fra yngre år.

Ble det spurt om jeg hadde valgt riktig yrke i de 45 år bak disken, ville jeg ubetinget svare et ja...

Arthur Dyrstad.

Et besøk i konsentrasjonsleiren Dachau.

På en ferietur min venninne og jeg var på i Tyskland, fikk vi bl.a. muligheten til å besøke konsentrasjonsleiren Dachau. Den står i dag som et monument over de grusomhetene som nazistene gjorde før- og under den andre verdenskrig. Leiren ble bygget så tidlig som i 1933, og ble således en rettesnor for senere konsentrasjonsleirers utforming. Den ble bygget for å huse tyske opposisjonelle, og var beregnet for 5000 fanger. Denne type leire ble forøvrig bygd over hele Europa, mellom 120 og 140 i tallet. Etter at Hitler begynte krigen, ble folk fra flere nasjoner, deriblant norske, sendt til Dachau.

At leirene føles som en skamlett for den nålevende generasjon tyskere, viste seg på en noe bemerkelsesverdig måte. Avkjørselen til leiren ligger ved motorveien inn til München. Her stod et stort skilt med anvisning til leiren. Men herifra og videre ble skiltene mindre og mindre, og vi kjørte oss faktisk vill før vi endelig fant leiren! Leiren består i dag som et museum, men har sin opprinnelige størrelse, og vaktårn og piggtårn samt de fleste av bygningene fra den tid står. Den interesse blir ivaretatt av en internasjonal komité bestående bl.a. av tidligere fanger. Besøket koster ingenting, men man kan gi en pengegave hvis ønskelig. Ved inngangen til leiren

var det mye folk og rop og latter, men etter vi var innforbi pigg-trågen stilnet all latter. Den første vi møtte var en ung jødisk jente med forgrått ansikt på vei ut igjen. Etter besøket forstår vi godt hvorfor. --- I det hele tatt rådet det en merkelig stillhet i hele leirområdet. Det var ingen som hevet røsten eller lo. En fikk en merkelig følelse som ikke kan beskrives. Det var liksom så vanskelig å forstå at her hadde noen av historiens verste grusomheter mot mennesker utspilt seg. --- Den første bygningen vi var inni hadde vært hovedbygningen med leiradministrasjon samt dusj og avlusningsrom; Dette var nå omgjort til museum med "stands" som viste nasjonalsosialismen fra dens spede begynnelse fram til Hitlers fall. Her var også samlet en god del billedmateriale fra leiren i tiden 1933 fram til frigjøringen, i 1945. Det var også en filmsal hvor det ble kjørt dokumentarfilmer tatt opp av S.S. Vi så ikke filmen da vi hadde mer enn nok med bildene. Det var bilder fra henginger, tortursener og bilder av hauger med lik, lik som var så tynne at det bare var hud trukket utenpå sjelettet. Det som gjorde mest inntrykk her var vel likevel bilder fra de medisinske eksperimenter som ble utført på fangene. For disse fangene var det bare en befrielse, nemlig døden. Men de måtte igjennom et ubeskrivelig helvete før de kom så langt. Det ble eksperimentert med bl.a. nedkjøling og pusteforsøk i tynn luft. Ved utgangen av denne bygningen hang et skilt hvor det stod skrevet: "Den som ikke husker på fortiden er dømt til å gjenta den."

Fra denne bygningen gikk vi videre til enesellene som bestod av små seller på rekke og rad, kun utstyrt med en trebrisk. Fangene var her fullstendig isolert fra hverandre og fra omverdenen. Foran hovedbygningen lå brakkene. Disse var revet unntagen to som viste forverrelsen i fangenes levesett fra 1933-45. I 1933 og fram til jødeforfølgelsene startet for alvor bodde fangene etter forholdene bra. De hadde hver sin avdelte køy, samt skap og opholdsrom. Senere ble boforholdene betraktelig verre og ved frigjøringen lå fangene tett sammenstuet i binger i flere etasjer. I den pausen som fangene hadde i en lang arbeidsdag skulle køyene, som bestod av halmstrå og tynne tepper, ligge snorrett og i det hele tatt alt være rent og ryddig. Det ble derfor meget liten tid til hvile. Fra disse brakkene gikk vi videre til krematoriet og gasskammeret. Dette lå for seg selv skjult fra hovedleiren. Det var grusomt å gå gjennom denne bygningen, som var bygd med en ting som må, nemlig å ta livet av mest mulig mennesker å få dens jordiske levninger til å forsvinne så fort som mulig. Fangene ble først ført inn til avkledning, gikk så inn i et rom merket med "dusj" som var gasskammeret. Neste rom ble brukt til å stable lik i, og i rommet deretter stod krematorieovnene. Asken av disse menneskene ble så strødd rundt utforbi. Jeg kommer aldri til å glemme den følelsen av å gå på tusener av menneskers jordiske levninger!

På vei tilbake så vi endel monumenter som var reist til minne over de døde. Foran hovedbygningen var det reist en plakat med inskripsjonen: "Aldri igjen" på alle verdens språk. --- På de 12 år som leiren eksisterte ble det offisielt myrdet 31591 mennesker, men det eksakte tallet er nok mye høyere da en del sovjetiske krigsfanger samt tyske oposisjonelle og fanger som døde under dødsmarsjen under evakueringen i 1945 ikke er tatt med. ---- Når en går inn i leiren på en varm sommerdag så mange år etter krigens slutt er det helt umulig å fatte det hav av slit, savn og fornedrelse som har utspilt seg. En må bare prøve å tenke seg det. -- En av de hovedansvarlige for disse leirene og deres tilblivelse, Himmler, sa engang: "Hundre er en tragedie, en million er statistikk." Og det er vel dessverre så altfor sant. Men jeg ønsker at alle som får anledning til det, må gå å se en slik leir, for å prøve å forstå hvor onde menneskene egentlig kan bli.

Smánytt fra øya

Kan hende leserne vil merke en aldri så liten forandring i trykkingen av dette nummeret. Takket være velvillighet av Skjernøy Vel som har ytet oss et lån på kr 5000 har vi gått til innkjöp av en brukt fotostatmaskin som dette nummeret er trykt på. Tilsammen med telleverk kom denne maskinen på ca. kr. 10.000, så det har vært et stort løft for avisen.

Grunnen til at vi har investert i denne maskin er at de gamle stensilmaskiner er på vei ut og det er vanskelig å skaffe deler, og ikke minst ting som er nødvendig for trykkingen, som stensiler og svepte. Og ikke minst vil også fotostatmaskinen lette arbeidet til oss som arbeider med avisen da hele det tidkrevende arbeidet med å skrive stensiler er borte. Dermed er trykkingen så mye enklere da vi kan trykke hvert enkelt ark etterhvert som det er ferdigskrevet. Og fordelene er også at vi nå kan ta inn bilder og tegninger, så nå går det an å forandre der en måtte ønske. Nå går det også an å sette inn reklame, men om dette vil bli gjort hører framtiden til. For å finansiere maskinen ser vi oss nødt til å øke kontingenten en smule, og vi er også villig til å påta oss trykking av forskjellige ting som folk måtte ønske, mot kr. 1,- pr. ark. Så vil vi håpe at denne maskinen vil gi oss mye glede i tiden framover.-----

St. Hans ble i år feiret som tradisjonelt. Det hadde vært noen dager med varme og stille vær, men denne kvelden blåste det nokså kaldt. Men stemningen var på topp og det var et yrende liv av folk på innsiden av øya hvor bilene sto tett i tett på begge sider av brua. Det var vel ikke flere bål enn det pleier, men det var nok flere båter på fjorden. Ja faktisk helt tett, så de måtte sandelig holde øynene åpne de som var ute i båt. Sett fra brua var dette litt av et syn da nesten alle båtene førte tente lanterner. Det var lys over hele fjorden, og ette som vi kunne se var det ganske fin kjøring.-----

Samtidig vil vi nevne at det er satt opp skilte i Skjernøysundet hvor maks fart for båter er 5 knop. Det har vært overtredelser, men jevnt over blir skiltene respektert.-----

Også Olsok ble feiret som før om årene med samling ved Dyrstad skolehus.-----

Det ble på forsommeren satt opp skilte som forteller at veien Dyrstad - Skjernøysund nå kun er gang-og sykkelsti. I førstningen var det litt problemer på Dyrstad da skiltene ble satt oppe i gården. Som regel i helgene var det flere biler som tok turen rundt øya, også om nettene. Nå ble det slik at bilene måtte snu deroppe hvor det er nokså trangt, og det ble et veldig bråk. Nå er det rolig på denne veistubben, så det er deilig å gå der.-----

Ellers har vi et ganske svakt håp om at Valvikbakken vil bli gjort noe med i vinter. På forsommeren ble det tatt oppmåling sammen med grunneierne for grunnerstatning. Bakken vil bli rettet ut og løftet i bunnen og det vil bli en betydelig skjæring på toppen. Ja så får en håpe og se om noe vil skje.-----

Vi har også i sommer hatt en del Norsk-Amerikanere på besök på øya. Vi kan nevne Schröder og Ella Jenssen, Kiler og Elinor Kristiansen, Liv (f. Pedersen, Dyrstad. Men spesielt vil vi nevne søstrene Gudrun og Hanne (f. Gundersen, Berge som var hjemme slik at alle 5 søstrene Gundersen var samlet. Det er ca 15 år siden det sist skjedde, og da de alle er mellom 70 og 80 år må det ha vært litt av en begivenhet.--

I sommer har vi ikke hatt noen fast stasjonert redningsskøyte her, da den som har vært her før var stasjonert i Dröbak. Men fra 1. okt. vil det igjen ligge en båt her. Det vil bli en av redningsselskapets 55 fotere.---

Son kjent er Mandal den byen i fylket som er hardest rammet av arbeidsledighet. Det merkes også her på øya da flere som arbeider

på Westamarin og Båtservise verft har gått hjemme, noengangske lenge. Utsiktene framover er fremdeles ikke lyse, og annet arbeide er det ikke godt å få. Om det vil bedre seg får vi se i neste nummer.-----

For første gang på mange, mange år var Dyrstadfolk på gårdstur. Med Langelands skøyte pluss 3 store motorbåter drog vi avgårde til Udvår i Søgne. Været var aldeles strålende, blikkstilte og varmt, en av de aller fineste dagene i sommer. Nesten alle var med, ca. 50 stykker, med smått og stort. En alle tiders tur som kanskje kan gjentaes til neste år.

Det var i år hele 10 nye skolebarn fra Öya, som begynte på Ime barneskole. De er som følger; Marit Handal og Arnstein Syvertsen, Y. Farestad. Stine Grösfjeld, Vibeke Kristiansen og Mette Austrud, N. Farestad. Gunnar Pedersen Skjernöysund. Rolf Kristian Aalvik og Endre Abrahamsen, Valvik. Stein Ove Abrahamsen og Helene Jenssen, Dyrstad. Vi ønsker dem lykke til på deres første famlende skritt på vei til kunnskap og visdom. Skjernöymarsjen gikk søndag 28. aug. i det mest strålende sensommer vær en kunne ønske seg. 10-km. löypa gikk i sin helhet på Öya og passerte bl.a. toppen av Högevarden, med storslagen utsikt til alle kanter. Der var 347 deltakere, som var litt mindre enn i fjord. Inntektene går til å gjøre ferdig idretts- og lekeplassen foran skolehuset, og dette kan bli en meget brukbar plass for barn og unge til forskjellige aktiviteter.-----

OJ, OJ FOR EN FERIE! Sto det i et båtblad, og det vil vi si oss helt enige i. Juli, som er feriemånen, ble sabla fin. Noen dager med kald vind, men mest sol og varme. Vi smörte niste tidlig på morgenen og så tok vi båten og satte kursen for Sandöybukta, og var vi riktig heldige kunne vi fortöye helt inne i bukta. Andra dager, når vi var sent ute, var det ikke plass til oss i det hele tatt. Sandöybukta er en perle på Sörlandet det er

sikkert, og mange har oppdaget det. Det har vært mye folk i hele sommer. Bading i sjöen ble det mye av i ferien, så å si hver dag. Vannet var godt og Sandöybukta er helt spesiell for små barn. Men vi har også flere perler like rundt hjörnet, som Indre og Ytre Nodevik og indre Oddsundet (se opp for boer). Ja, når det er varmt er det sjöen som frister, helst de ytterste holmene. Og nå for tiden skal jo alle ha båt.-----

Vi önsker Andreas Dyrstad lykke til med sertifikatet han tok i sommer. Han har også kjøpt seg ny bil, og når vi vet at han går i sitt 71. år, må vi si at vi synes det er flott gjort.-----

Theo. Pedersen, Dyrstad fyller 75 år den 23. sept. Hun var vår kontakt og medarbeider i U.S.A. da vi først startet med Skjernöyposten. Dette holdt hun på med helt til hun flyttet hjem til Norge. Hun bodde da på Dyrstad og stelte for sine to brödre, Johan og Per. Johan døde for noen år siden og Per er nå på Bygdeheimen i Holum, men er hjemme på besök av og til. Theo. har vært en flittig skribent i Skjernöyposten og mange vil nok huske hennes innlegg, både fra gammel tid og fra hennes mange reiser. Vi vil si henne takk for det og önske henne hjertelig til lykke med dagen.-----

Rakel Oftenes døde på Mandals Sykehus den 3/9. Hun bodde en tid hos sin datter Randi i Mandal, men har ellers bodd på Rosnes helt siden de flyttet ut der etter krigen. Vi lyser fred over hennes minne.-----

Söndag 21. aug. var det familiegudstjeneste på kapellet, ved Stensager. Det ble innsatt ny klokke, da den forrige måtte slutte p.g.a. skolegang. Det var Synnöve Christensen fra Valvik som hadde påtatt seg jobben. (Hun er datter til Eilif og Nora Christensen og er 18 år). Det var 2 fireåringer som fikk utlevert "Min Kirkebok" Nina Jenssen og Elisabeth Christensen. Og til slutt var det avskjed for vår

organist, Paulsen, som har vært hos oss (+ Holum og Harkmark) i 9 år. Formannen i menighetsrådet Henning Jenssen, takket ham for tiden han hadde vært her. Han hadde fått organistjobb i nærheten av Kongsberg. Til slutt ble det lest opp et skriv fra Agder biskop om at det nå i Mandal kommune skal innsettes en prest til, som skal være kallskap. Det vil nå bli 3 prestet i kommunen, fordelt på 4 kirker og det er slett ikke for mye. Det er et utrolig stort arbeidspress de to prestene har hatt.--

Søndag 11. sept. ble det, under gudstjenesten på kapellet delt ut ny-testamenter til de 7 vorrende konfirmanter. Vi skal presentere dem nærmere til våren.-- Vi sluttet av forrige nr. med sukk og klage over alt regnet. Det kunne vi nok ha grunn til også for det fortsatte i nesten hele juni. Men sommeren sviktet oss ikke i år heller. Vi hadde regn 2. juli og så var det slutt. Det var ikke sammenhengende varme fra da av, men sol faktisk hver eneste dag, helt til 3. sept. Periodevis var det helt fantastisk med temp. oppe i 23-24-25 gr. Folk koste seg både på sjø og land og frydet seg i sola etter den våte vår og forsommer. Men alt har sin pris, så også denne flotte sommeren. Det ble etter hvert svært tørt, ja knusktørt. De fleste kilder og brønner tørket ut, marka ble brunsvidd og bladene gulnet på busker og trær. Det så ut som en meget tidlig höst. Folk hen-

tet vann i kanner fra byen og andre steder og noen med gode borehåler forbarmet seg over sine medmennesker. Det ser ut til at dypping er den eneste løsning, så lenge vi ikke kan få 'kommunalt vann.' Men også denne tørken gikk over. Den 3. sept. begynte det med kraftige byger og den 10. hadde vi de rene skybrudd. Men vi håper jo det ikke skal bli en reprise fra i fjor, da vi hadde regn fra september og ut hele vinteren og våren. Men at det var en flott sommer, står uomtvistelig fast. Regn har vi fått og rikelig med vann, så alt skulle ligge vel til rette for en alle tiders höst.--- De skybruddene vi fikk, gjorde nok atskillig skade. Flere kjellere ble fylt med opptil 1 m. med vann og da noen var utstyrt med kjellerstue, ble mye møbler og utstyr ødelagt. Veier ble skylt bort og det var i det hele, noen steder ganske store skader.-----

Det var kommune- og fylkestingsvalg den 12/9. To stykker fra Skjernöya kom inn i Mandals bystyre. Det var Evert Knutsen, Skjernöysund, på høyres liste og Henry Abrahamsen, Dyrstad på Krf's liste, og dessuten Nora Christensen, Valvik som l. varakvinne på Krf's liste. Det er det vi vet foreløbig. Vi ønsker dem lykke til og håper at det må bli til gagn for Mandals kommune i alminnelighet og for Skjernöya i særdeleshet.-----

Vi er kommet midt i september og hösten er her, med regn og rusk. Vi runder av for denne gangen og ønsker vel mött igjen når julen står for døren.-----
